

Amanda Prowse

Een andere liefde

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Mijn lieve Celeste,

Al komt deze brief voor ons allebei misschien te laat, ik voel me toch verplicht deze woorden met pen op papier te zetten. Laatst las ik een citaat: ‘Stel je voor dat je doodgaat en op je eindbestemming aankomt en dat God dan zegt: “En, hoe was het in de hemel?”.’ Ik was er kapot van. Trillend van angst lag ik op de grond. Hoewel mijn ideeën over God en de hemel nogal vaag zijn, snapte ik het, want mijn leven was geweldig. Ik had alles. Dat zeggen mensen vaak, hè? Maar ik had echt alles, en ik denk dat het moeilijkst te bevatten is dat ik mijn bestaan draadje voor draadje heb losgetornd, totdat alles wat me dierbaar was in een hoopje op de grond lag, als een gebreid kledingstuk gereduceerd tot een kluwen wol.

Het is alsof ik twee personen ben. Er is de verlegen ik, de aardige ik. De ik die glimlacht en geniet van het geluk van anderen, die goed wil doen, die wil beminnen en bemind wil worden, die alleen wil lachen en nog eens lachen. De vrouw die haar gezin altijd en overal in het middelpunt plaatst. Die vrouw is slim, geïnte-

resseerd en interessant. Ze wordt opgewekt en vol energie wakker, blij dat ze een plek op de wereld heeft. Een vrouw die vooruitkijkt naar de toekomst.

En dan is er de andere ik, de ik die een andere liefde heeft, een liefde die niet verbroken kan worden. Een destructieve, allesomvattende liefde die een lange, donkere schaduw werpt over alles wat goed is. Die andere liefde is zo sterk dat ze alles, maar dan ook alles zal doen om samen te kunnen wegglijpen voor een paar clandestiene ogenblikken puur, onvervalst genot. Die vrouw is gemeen, boos en volgzaam. Ze is roekeloos, wreed en egoïstisch. Ze maakt de mensen om haar heen bang, en zichzelf ook een beetje. En het maakt niet uit hoe nadrukkelijk ik tegen mezelf zeg dat ik haar op een afstand moet houden, hoe vastbesloten ik ben haar begraven te laten, ze is zo sterk dat ik haar niet kan verslaan. Ze is als gehard metaal tegenover mijn verzwakte wilskracht. Ze is almachtig en prachtig, en in haar aanwezigheid kan ik alleen maar in elkaar duiken.

Wanneer zij er is, voel ik de spanning in de lucht, als een dreigende storm aan de horizon. Ik kan de blauwpaarse wolken bijna binnen zien rollen. Ik voel mijn gezicht veranderen

van mooi naar lelijk, heel erg lelijk. Ik voel dat mijn spieren zich spannen en mijn ogen uitpuilen. Er komen gemene, agressieve woorden uit mijn mond, en het kan me niet schelen wie ze hoort. Zelfs jij niet, mijn lieve meid. Ik word boos omdat het kan. Het is alsof ik alles opzettelijk wil kapotmaken. En terwijl de aardige ik, die andere ik, in me wegkruipt omdat ze zich doodschaamt, kan ik niets doen. Ik kan geen uitweg vinden.

Er is geen balsem tegen mijn schuldgevoel, geen middel tegen de knagende wroeging over hoe ik je heb behandeld, geen remedie voor de diepe droefheid over wat ik ben kwijtgeraakt.

Ik draag een foto in mijn hoofd mee van een tijd lang geleden, een momentopname van het leven dat ik toen had. Ik sta aan de gootsteen en vul de waterkoker om thee te zetten voor de mensen van wie ik hou. Jij bent nog klein, een jaar of vier misschien, en zit op de vloer in je pyjama vals 'You are my sunshine' te zingen. Luidkeels. Je bent blij, blij omdat je simpelweg thuis bij mij bent, veilig en warm. Ik wou dat ik kon teruggaan naar die dag en opnieuw kon beginnen. Ik wou dat ik een laatste kans kon krijgen om alles anders te doen.

Maar diep vanbinnen weet ik dat ik, al kreeg

ik ontelbare kansen, niets zou veranderen. Ik zou nog steeds hier terechtkomen, alleen, met deze pen in mijn hand, een hart dat op springen staat en mijn neus en keel gezwollen van de tranen. Ik zou niets veranderen, omdat ik dat niet kan.

Het klinkt misschien vreemd, maar ik wou dat er een andere ziekte bij me was vastgesteld, eentje die zichtbaarder was. Iets waardoor mijn lichaam werd vervormd, mijn botten braken of ik blaren kreeg op mijn huid. Iets waardoor mensen zouden wegstaren en hun kinderen zouden afschermen. Zelfs dat zou ik liever hebben. Alles liever dan dat mensen denken dat het mijn keus is zo te zijn.

Het is niet mijn keus. Echt niet!

Wie zou nou voor zo iets kiezen?

CELESTE

Het was me het weekje wel. Op woensdag nam ik weer contact op met Erica, de therapeut die ik sinds mijn tienerjaren niet meer had gezien. En vandaag begin ik op aanraden van haar dingen op te schrijven.

‘Waarom moet ik het allemaal opschrijven?’ vroeg ik toen ze me een spiraalnotitieboek en

een pen overhandigde, alsof ik een kind was dat ze zelf niet kon aanschaffen. Ik heb haar er maar niet op gewezen dat ik net met hoge cijfers ben afgestudeerd in de sociale geografie aan de universiteit van Southampton. Mijn vraag was niet spottend bedoeld; ik wilde echt graag weten wat ik eraan zou hebben.

Ze zuchtte even, alsof het antwoord voor de hand lag. Toen nam ze haar bril van haar neus en gebaarde er onder het praten mee. Een leuk trucje. Zo had ze niet alleen een rekwisiet ter afleiding, wat me deed denken aan de fotograaf die boven mijn vaders hoofd met zijn vingers knipte om me zo ver te krijgen dat ik bij het maken van de foto's zijn kant

op keek, maar hoefde ze zich ook niet meer zo scherp te focussen op mijn gepijnigde gezichtsuitdrukking, mijn vragende glimlach. Ze kon vrijuit praten, feiten en ideeën spuien, zonder afgeleid te worden door mijn gevoelens.

'Als je eerlijk en ongecensureerd de belangrijkste gebeurtenissen kunt opschrijven die je hebben gevormd, zal het je helpen je jeugd te doorgronden en tot een bepaald inzicht te komen. Je sprak over je angst dat je jeugd op de een of andere manier het leven van Alistair en jou zou kunnen aantasten. Deze oefening zal je

helderheid geven en je helpen verder te gaan. Ze zal je in staat stellen goed te kijken naar hoe je denkprocessen en je gedrag zich hebben ontwikkeld.'

'Als je het zo zegt, lijkt ik net een Pokémon.'

'Een wat?' vroeg ze, terwijl ze haar neus rimpelde, alsof ik een vreemde taal sprak. Ik wilde haar vragen hoe ze achtenvijftig was geworden zonder te weten wat een Pokémon is.

Erica wilde graag praten over mijn moeders brief. Ik niet. Het is te pijnlijk; ik kan letterlijk niet naar de brief kijken. Ik heb hem in een la gelegd, mentaal geparkeerd, en ik haal hem wel tevoorschijn zodra ik me... sterker voel, denk ik.

Goed, daar gaan we dan. Paarse inkt? Waarom, in vredesnaam? Het is wel een erg frivole kleur voor zo'n serieuze onderneming. Maar misschien is dat ook wel de bedoeling.

Ik heet Celeste. Ik kom uit Bristol en ben eenentwintig. Ik ben de dochter van Romilly en David Wells. Ik ben geheelonthouder, zwem graag en hou van wandelen. Ik heb te veel sportschoenen en niet genoeg hoge hakken. Ik ben allergisch voor bijna alle soorten mascara en dol op gerookte makreel. Ik kan één gerecht klaarmaken dat redelijk te eten is, een hartige

taart met kip en ham, en ben verloofd met Alistair Hastings, die ik heb ontmoet tijdens veldwerk in Dorset. Op de dag dat ik hem ontmoette droeg ik regenlaarzen en zat mijn haar door de regen aan mijn hoofd geplakt. Ik keek naar hem en wist het. Ik wist gewoon dat hij degene was met wie ik de rest van mijn leven wilde doorbrengen. Ik kan zijn naam niet noemen of aan hem denken zonder te glimlachen. Ik ben stapelgek op hem. Hij is slim, aardig en grappig, en hij zou beslist hebben gelachen om mijn verwijzing naar Pokémon. Hij is boer en gelukkig een kei in de keuken, zolang het gaat om vlees, aardappelen en groente.

Erica zei dat ik moest teruggaan naar het begin. Voor mij begint het met mijn peutertijd. Ik herinner me nog heel goed dat ik drie was. Nou ja, dat is niet helemaal waar. Ik herinner me er stukjes van. Bepaalde feiten en beelden stijgen naar het oppervlak, helder en duidelijk omlind, als de rode vloeistofbellen in een lavalamp. Ik vermoed dat die herinneringen niet erg interessant zijn, behalve voor mij, zoals de keer dat ik me in de trapkast in de hal verstopte. Zittend op een rol tapijt luisterde ik naar de stem van mijn moeder, die deed alsof ze niet wist waar ik was. ‘Waar zou ze toch kunnen zijn?’ zei

ze, extra luid om er zeker van te zijn dat de woorden door de deur heen drongen die ik had dichtgetrokken. Er viel licht door een kier naar binnen en ik kon de vloer van de hal zien. Ik stampte met mijn voeten op de grond van opwinding. Ik wist dat ze elk moment de deur kon opengooien en me zou ontdekken. Dan zou ik in haar armen springen en zou ze me stevig vasthouden en rond zwieren, met mijn hoofd tegen haar schouder en de geur van haar parfum om me heen.

Dat waren de jaren ervoor, toen ik altijd met een buik vol liefde aan mijn moeder dacht en altijd bij haar wilde zijn. De tijd dat ik dacht dat ze alles beter kon maken, dat ik erop vertrouwde dat ze me een veilige haven zou bieden, een thuis dat naar koekjes rook en liefhebende armen om me heen. Voordat...

‘Is het echt belangrijk?’ zei Romilly op gedempte toon. Ze hield in beide handen een ontbijtbord vast en keek met een gepijnigde blik in haar ogen op. De borden waren beide wit, maar hadden een ander patroon langs de rand, het ene een sierlijke dubbele zilveren lijn en het andere een vogel-en-bladpatroon in reliëf.

‘Hoe bedoel je?’ Verward schudde David zijn hoofd.

‘Nou...’ Ze zette de borden op de tafel neer, schoof de bril op haar neus omhoog en klopte op de blos van gène die zich over haar borstkas verspreidde. ‘Je eet er alleen van, en wanneer je er geen eten op doet, toast en zo, staan ze in de kast.’ Ze slaakte een zucht. ‘Ik ben geneigd voor de simpelste, goedkoopste borden te gaan en me er niet te druk om te maken. Ik vind het niet echt belangrijk.’

Ze voelde haar wangen kleuren; misschien was het wel het verkeerde antwoord. Ze wist dat Davids moeder, Sylvia, niet zou begrijpen dat de dingen die zij van essentieel belang vond Romilly niet interesseerden. Sylvia hamerde altijd op wat Romilly moest doen om haar trouwerij, en als voortvloeijsel haar huwelijk, tot een